

Hồi 8

Kiều Hãnh Cười Đòi Một Mình Xông Vào Tiệc

Kiểm Kinh Đại Tặc Thiếu Nữ Lộ Oai Thần

Lăng Vân đảo chủ Vệ Dương Oai cười rằng: “Liễu Ân đại sư, công phu ám khí của lệnh sư đệ quả nhiên là thần kỳ, đạo sĩ còn nói không được, hình như không công bằng lắm!” Liễu Ân hừ một tiếng nói: “Người đứng là hiểu biết nông cạn!” rồi quay sang Bạch Thái Quan nói: “Hoa là chết, người là sống! Mai hoa châm của người chỉ có thể đánh kẻ phàm phu tục tử, chẳng thể làm gì được người có võ công hơi cao!” Bạch Thái Quan trả lời: “Sư huynh nói phải!” nhưng trong lòng lại chẳng phục! Người khác đánh mai hoa châm nhiều nhất chỉ có thể hơn ba trượng, còn chàng lại có thể phóng hơn năm trượng, vả lại có thể tùy ý muốn phóng vào chỗ nào sẽ trúng ngay chỗ đó khiến người ta khó phòng nổi, Liễu Ân lại bảo ám khí của chàng không thực dụng, chàng làm sao có thể phục nổi?

Liễu Ân liếc Bạch Thái Quan, lạnh lùng nói: “Người không phục ư? Ta đứng ra đây cho người phóng thử xem sao!” Bạch Thái Quan nói: “Tiểu đệ không dám!” Liễu Ân cười lạnh nói: “Lúc này người còn đem lời dạy của sư phụ ra, giờ sao lại không dám? Hơn nữa người học nghệ chưa thành, làm sao có thể đả thương ta?” Bạch Thái Quan nghe y khích như thế, lửa giận lại bốc lên, thầm nhủ: “Xem ra đại sư huynh đã theo giặc, như thế y chính là kẻ địch của mình, cần gì phải luận tình huynh đệ với y nữa?” thế rồi mới bước ra nói: “Mong đại sư huynh để ý!” Liễu Ân bước ra giữa sảnh, khách khứa đều lui đến góc tường, Liễu Ân giằng cây thiền trượng, chột nói: “Thông thả đã!” rồi vẫy tay nói với Ngư Xác: “Ông có ám khí không?” Ngư Xác cười rằng: “Món gì tôi cũng có, đại sư cần loại gì?” “Cứ đem ra cả đây, ông hãy bảo người đem hai túi ám khí ra!” Ngư Xác đại vương quả nhiên bảo người khiêng ra hai túi ám khí, Liễu Ân đặt một túi ám khí trước mặt Bạch Thái Quan, một túi lại chia cho bọn vệ sĩ, nói: “Thái quan, người dùng hết mai hoa châm có thể lấy ám khí trong túi!” lúc này Bạch Thái Quan mới biết y chuẩn bị túi ám khí ấy cho mình, lòng rất tức giận.

Liễu Ân hòa thượng múa tít cây thiền trượng quanh đầu kêu lên vu vu, nện đặt trên bàn tiệc đều tắt ngấm, những ngọn đèn lồng cũng lập lòe chực tắt, Liễu Ân kêu lên: “Người phóng tới đi!” Bạch Thái Quan vung tay lên, chỉ nghe tiếng soạt soạt vang lên, mai hoa châm tựa như rơi vào biển khơi, Liễu Ân hòa thượng múa cây thiền trượng thành

một vòng tròn kín kê đến gió mưa không lọt. Bạch Thái Quan thầm nhủ: “Với công lực của sư huynh, mai hoa châm quả thực khó đành vào”, đang định dùng mẹo, trượng pháp của Liễu Ân chợt chậm lại, Đông điểm một trượng, Tây điểm một trượng, môn hộ mở rộng, Bạch Thái Quan thấy thế lập tức vung hai tay lên, hai nắm mai hoa châm phóng tới như mưa, nếu là người khác chắc chắn sẽ trở thành một con nhím! Liễu Ân hòa thượng đứng ở giữa vòng tròn chẳng hề nhúc nhích nửa bước, thiền trượng cũng không nhanh hơn, mai hoa châm phóng vào chẳng hề có tiếng va chạm, khi bay đến gần vòng trượng chợt mất tăm như rơi vào biển khơi. Bạch Thái Quan cả kinh, thầm nhủ: “Mai hoa châm rất nhỏ, phải dùng loại khí khác xem sao”. Thế rồi chợt có loại ám khí trong túi liên tục phóng ra. Liễu Ân cả cười nói: “Vẫn chưa thống khoái, Ngư Xác đại vương, ông hãy sai thuộc hạ cùng phóng ám khí đến đây!” Ngư Xác phẩy tay, các loại ám khí phóng tới như mưa, chỉ thấy cây thiền trượng tóe lửa, kêu lên leng keng, một hồi sau, ám khí càng lúc càng ít, không những Bạch Thái Quan đã không còn mai hoa châm mà ám khí trong túi cũng đều hết nhẵn.

Lúc này đèn đuốc được thắp sáng trở lại, toàn trường đều hoan hô, mọi người bước ra xem cho rõ ràng, ai nấy đều kêu lên: “Liễu Ân đại sư quả đúng là người trời tuyệt thế vô song, chúng tôi bái phục!” Liễu Ân hòa thượng mặt hớn hở, cầm ngang cây thiền trượng đứng yên. Dưới đất là một đồng sắt thép nát, ám khí trong hai túi vỡ thành vô số mảnh nhỏ, trên ngọn thiền trượng cũng kết thành một trái cầu đen thui, Bạch Thái Quan chẳng nói lời nào, những loại ám khí bình thường bị trượng phong của y đánh vỡ thành từng mảnh chẳng có điều gì kỳ lạ, còn mai hoa châm của chàng rất nhẹ, hầu như vô ảnh vô hình, thế mà đã bị cây thiền trượng của y hút chặt! Liễu Ân hòa thượng thổi phù một tiếng, trái cầu trên cây thiền trượng vỡ thành từng mảnh nhỏ rơi xuống đất. Mọi người đều kinh hãi, Liễu Ân cười rộ, lớn giọng nói: “Thái Quan, người có phục chưa?” Bạch Thái Quan nói: “Sư huynh võ công trùm đời, tiểu đệ nào dám không phục! Chỉ là” Liễu Ân nói: “Chỉ là thế nào? Có phải chỉ là ngoài võ công, người còn không phục điều khác?” Bạch Thái Quan ưỡn ngực nói: “Nếu sư huynh phản bội lời dạy của sư phụ, tiểu đệ vạn lần không phục!” Liễu Ân hừ một tiếng, cả giận nói: “Ta muốn người hiểu rõ đại thế, biết thuận nghịch, theo Ngư Xác đại vương phù trợ tứ bối lạc lên ngôi. Không những là người, tất cả đồng môn đều phải nghe lời ta”. Bạch Thái Quan nói: “Lẽ nào đại sư huynh chẳng màng đến lời dạy của sư phụ?” Liễu Ân cười lạnh: “Lời dạy gì? Sư phụ đã chết, chỉ còn một mình ta! Nếu người không theo thì hãy gọi đồng môn đến lý luận với ta! Lý lẽ của ta chính là cây thiền trượng này! Bạch Thái Quan, người cũng lớn gan lắm, dám đối chọi với sư huynh, người quỳ xuống nhận lãnh gia pháp trước!” Bạch Thái Quan vừa tức vừa lo, mấy năm không gặp mà võ công của Liễu Ân lại cao hơn rất nhiều, lúc này y có thể dùng thiền trượng hút ám khí đã đủ thấy y đã luyện đến mức đăng phong

tạo cục, đừng nói là mình không phải là đối thủ của y, dù gọi tất cả đồng môn đến cũng chưa chắc đấu được y, vì thế trận này sẽ thua chắc, Liễu Ân hòa thượng lại mắng: “Bạch Thái Quan, người có quỳ xuống hay không?” chợt một tiếng cười lạnh, có người nói: “Thật vô sỉ! Xương cốt của sư phụ chưa lạnh mà đã bức hiếp đồng môn!” Liễu Ân trợn mắt quát hỏi: “Ai dám vô lễ trước mặt ta!” nói chưa dứt, một người cười hì hì nháy ra, lớn giọng nói: “Độc tí thần ni bảo ta đến quán giáo tên nghiệt đồ nhà người!” vừa nghe câu ấy, mọi người đều biến sắc, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía người này! Người này mắt thanh mào tú, trông ra chỉ là một thư sinh yếu ớt nho nhã! Đó chính là Lý Song Song! Liễu Ân hòa thượng thấy chàng ta là một kẻ vô danh tiểu tốt, tuy tức giận nhưng không thể lập tức phát tác. Dẫu gì y cũng là người đứng đầu Giang Nam bát hiệp, làm sao có thể dôi co với kẻ hậu bối? Rồi y cố kìm giận, cười lạnh nói: “Độc tí thần ni nhờ tên tiểu tử nhà người đến quán giáo ta. Ta muốn hỏi người là đệ tử của ai? Xuất sư từ khi nào? Người miệng còn hôi sữa mà đã dám nói càn! Ta phải bắt sư phụ của người đến, trị tội không biết dạy đồ đệ!” mọi người đều cười lớn vì cho rằng chàng thiếu niên yếu đuối ấy khoác lác, dám đòi quán giáo Liễu Ân hòa thượng giùm Độc tí thần ni. Liễu Ân võ công trùm đời, nếu Độc tí thần ni có di lệnh, lẽ ra phải nhờ bậc cao nhân tiền bối, tôn sư trong võ lâm chứ sao lại nhờ một thiếu niên yếu đuối miệng còn hôi sữa?

Lý Song Song vẫn thản nhiên, tiếng cười vừa dứt thì chàng ta đã lạnh lùng nói: “Liễu Ân, người dám bắt sư phụ ta? Dù người có bản lĩnh to bằng trời, thấy sư phụ ta người cũng phải quỳ xuống xin tội!” Liễu Ân tức giận nói: “Sư phụ người ở đâu, hẹn người ba tháng dắt y tới gặp ta, người dám không tuân lệnh, ta sẽ phanh thây xẻ thịt người! Người đụng đến ta chính là đụng đến Diêm vương, có chạy đằng trời cũng chẳng thoát! Ba tháng sau ta bảo sư phụ người đến đảo Điền Hoàn, nghe có rõ không?” Lý Song Song bật cười: “Lúc này sư phụ ta đang ở đây, cần gì đến thời hạn ba tháng?” Liễu Ân đưa mắt nhìn toàn trường, kêu: “Ra đây!” Lý Song Song giơ cao tay phải, quát: “Quỳ xuống!” trên tay là một mảnh kim bài, Liễu Ân thấy mặt biến sắc!

Mảnh kim bài này chính là di vật của Độc tí thần ni, trên có khắc mười điều giới quy, trong ngày nhập môn, Giang Nam bát hiệp đã từng nghe sư phụ cầm mảnh kim bài này đọc mười điều giới quy, nghe xong ai cũng phải quỳ xuống! Độc tí thần ni tuy đã chết nhưng oai thế vẫn còn, Liễu Ân thấy mảnh kim bài không khỏi cả kinh, mặt biến sắc! Mọi người thấy thế đều lấy làm lạ, xem ra kẻ này là do Độc tí thần ni phái tới! Ngươi Xác thấy thế vội vàng khế nói bên tai Liễu Ân: “Nếu đại sư chịu lép trước tên tiểu tử này, há chẳng phải khiến cho thiên hạ anh hùng đều chê cười sao?”

Liễu Ân nghe nhắc thế thì không còn sợ hãi nữa, ác niệm lại nảy ra! Y thầm nhủ: “Mảnh kim bài tuy là di vật của sư phụ, nhưng sư phụ đã chết, trên đời này chẳng ai chế

phục nổi mình, cần gì phải sợ y?" Lý Song Song quát: "Người dám khi sư diệt tổ? Còn chưa quỳ xuống?" Liễu Ân chợt quát một tiếng, vỗ vù tới một chưởng toan đánh nát mảnh kim bài, Lý Song Song vung tay trái, tay phải dứt mảnh kim bài vào áo, chưởng phong quét tới, khăn trùm đầu Lý Song Song sổ tung ra, lộ ra mái tóc óng ả, Bạch Thái Quan kêu lên: "Té ra là bát muội!"

Người cải trang thành thư sinh yếu đuối Lý Song Song chính là Lữ Tứ Nương! Đường Hiểu Lan vừa mừng vừa kinh, trong lòng xao xuyến, tim đập thình thịch! Chàng thầm nhủ: "Song Song có nghĩa là tứ, hai chữ song song rõ ràng là ngoại hiệu của Lữ Tứ Nương, mình thật ngu xuẩn không nghĩ ra ngay từ đầu". Khi nhìn lại Lữ Tứ Nương, nàng ta vẫn bình thản đối diện với Liễu Ân!

Liễu Ân vỗ ra một chưởng không đánh ngã nổi Lữ Tứ Nương, trong lòng hơi kinh ngạc. Thế rồi y mới cầm cây thiền trượng bước ra lớn giọng nói: "Người có phải là Lữ Tứ Nương, đệ tử quan môn của sư phụ không? Bốn môn xưa nay coi trọng tôn ti, lần đầu tiên gặp đại sư huynh mà sao người không quỳ xuống hành lễ?" Lữ Tứ Nương hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Người không nghe lời dạy của sư phụ, đã là phản đồ của bốn môn; thấy kim bài mà không quỳ, càng vô lễ hơn. Người còn dám đem môn quy ra lý luận với ta? Người còn muốn làm đại sư huynh của ta?" Liễu Ân lúc tái xanh lúc đỏ ửng, then quá hóa giận: "Lữ Tứ Nương, người dám làm gì ta?" Lữ Tứ Nương nói: "Ta phải tuân theo di lệnh của sư phụ, triệu tập đồng môn hỏi tội người! Nếu người không cải tà quy chánh sẽ cắt đầu người đến tế trước mộ sư phụ!" Liễu Ân nghe thế cười ha hả, chắc là đã giận đến cùng cực, nói: "Tiểu sư muội, người học được mấy năm võ công mà dám phóng túng trước mặt đại sư huynh?" Lữ Tứ Nương xoay người vọt một cái vào trong trường, nói: "Liễu Ân, ta phải xem người rốt cuộc học được bao nhiêu bản lĩnh của sư phụ?"

Liễu Ân hòa thượng cười rộ nói: "Ta tung hoành nửa đời mà chưa ai dám khiêu khích trước mặt ta, không ngờ hôm nay sư muội lại khiêu chiến sư huynh!" Lữ Tứ Nương rút thanh kiếm ra khỏi bao, chĩa về phía trước, mắng: "Ai là sư muội của người!" Liễu Ân ngừng cười, giằng cây thiền trượng xuống quát: "Người cũng không xứng khiêu chiến với ta, bằng hữu ở đây có ai thay ta bắt con tiện tì này!"

Bọn người ở đây toàn là đạo tặc trên giang hồ, cao thủ võ lâm, thấy Lữ Tứ Nương chỉ là thiếu nữ trẻ tuổi, tưởng rằng võ công vẫn còn kém, mọi người đều muốn lấy lòng Liễu Ân, không hện mà đều rút binh khí nháy vọt ra, Lữ Tứ Nương vấy thanh kiếm, ánh hàn quang lóe lên, cười lạnh nói: "Bọn vô sỉ, muốn quần đả sao?" những kẻ ấy đều là người có tên tuổi trên giang hồ, nghe thế thì khựng lại, đồng thời rút tay, lúc này Cáp Bố Đà chợt nói: "Muốn đánh nhau hãy ra bên ngoài!" y nói câu ấy tuy không lớn nhưng đều vang lên trong tai của mọi người, tựa như có người kề sát bên tai mình quát lớn, đúng là

như sét đánh ngang tai, người đứng bên ngoài cũng nghe như sấm nổ giữa trời xanh. Thế là mọi người lặng hẳn, quần hùng lúc này mới biết sở dĩ Cáp Bố Đà được xếp vào hàng thượng khách là bởi võ công cao cường chứ không chỉ nhờ vào thế lực. Lữ Tứ Nương thấy Cáp Bố Đà thi triển nội công, dùng công phu Sư tử hống trấn áp quần hào, nòng hít sâu một hơi, đang định trả đũa, Thiên Diệp Tản nhân đã nhảy ra: “Cáp tổng quản nói rất đúng! Ở đây toàn là bậc anh hùng trong võ lâm, bởi vậy không thể quần đả. Lão hủ tuy bất tài nhưng cũng mong mở đường cho các vị anh hùng” nói xong nhảy ra giữa trường, cung tay vái xung quanh, kinh phong chợt thổi mạnh, chỉ nghe cửa sổ pha lê vỡ rã rắc, Thiên Diệp Tản nhân hú một tiếng, toàn bộ cửa sổ bằng pha lê đều đã bật ra, bên ngoài hoa rơi xuống đất, cây cối ngã rạp sang hai bên, tựa như có người đã dụng công mở ra một lối nhỏ! Chưởng lực của Thiên Diệp Tản nhân lộ hại đến mức ấy, rõ ràng có thể đánh rạp cỏ cây trong vòng ba mươi trượng mà pha lê không vỡ, đừng nói là các trại chủ lớn nhỏ, dù có cao thủ như Liễu Ân, Cáp Bố Đà, Lữ Tứ Nương và Hải Vân hòa thượng cũng đều bất ngờ, lập tức tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy. Thiên Diệp Tản nhân đắc ý dương dương cùng Ngư Xác bước ra khỏi sảnh.

Bạch Thái Quan thấy bọn người ở đây ai nấy đều võ công tinh thâm, không khỏi lo lắng, khẽ nói với Lữ Tứ Nương: “Bát muội cẩn thận!” Lữ Tứ Nương đang tính toán làm thế nào để thoát hiểm, chợt thấy bà lão ăn mày nở nụ cười lạnh cũng bước theo mọi người, nòng muốn chạy đến chào hỏi, bà ta đã lẫn vào trong đám người, đi bên cạnh Thiên Diệp Tản nhân.

Mọi người ra khỏi sảnh, vòng qua hòn giả sơn đến một mảnh sân rộng, ở sân đã có bày sẵn binh khí. Mọi người đứng vây thành một vòng tròn, Lữ Tứ Nương, Bạch Thái Quan và Đường Hiểu Lan ngồi ở một nơi, Cáp Bố Đà, Liễu Ân, Ngư Xác ngồi ở đối diện, Ngư Xác đứng dậy nói: “Bạch Thái Quan, Lữ Tứ Nương ỷ mạnh phạm thượng, không phục sư huynh, Bảo quốc thiền sư không hề động thủ với kẻ tiểu bối, giờ đây theo quy củ võ lâm, một chọi một để phân thắng bại, anh hùng nào thay Bảo quốc thiền sư ra quản giáo tiểu bối?” nói vừa xong, Liễu Ân đã chợt nói: “Hãy thông thả!” Ngư Xác đại vương nói: “Bảo quốc thiền sư còn có điều gì chỉ giáo?” Liễu Ân nói: “Tôi đã từng phụng lệnh sư phụ khảo hạch võ công của đồng môn, Lữ Tứ Nương, người là đệ tử quan môn của sư phụ ta, lại đưa lời răn của sư phụ ra đối chọi với ta, hôm nay mới gặp, người không bái sư huynh thì thôi, nhưng cũng phải mang võ công đã học ra luyện cho ta xem thử người đủ tư cách xếp vào Giang Nam bát hiệp hay không!” theo quy củ võ lâm, sau khi sư phụ chết, nếu có phản đồ, chưởng môn có trách nhiệm thanh lý môn hộ, mà chưởng môn nhân đa số là đại đệ tử. Nếu chưởng môn nhân phản bội sư môn, tất cả các đệ tử cùng quyết định, bầm cáo trước linh tiền của sư phụ, trước tiên đuổi y ra khỏi sư môn, sau đó mới thanh lý môn hộ. Giờ đây Lữ Tứ Nương có lệnh của sư phụ, tuy có thể tùy tiện hành

sự nhưng cũng phải công cáo cho thiên hạ mới có thể phủ định thân phận của Liễu Ân, nếu không võ lâm đồng đạo vẫn thừa nhận Liễu Ân là người đứng đầu Giang Nam bát hiệp. Giờ đây Liễu Ân dùng thân phận đại sư huynh khảo hạch võ công của Lữ Tứ Nương, y hoài nghi sư phụ thiên vị, không biết có truyền võ công bí quyết gì cho Lữ Tứ Nương hay không, bởi vậy muốn xem công lực của nàng trước. Còn Bạch Thái Quan lại nghĩ rằng y cố ý làm khó, lăng nhục mình chưa đủ, lại còn muốn lăng nhục cả sư muội. Mọi người nghe thì nghĩ rằng Liễu Ân tuy nghênh ngang phách lối nhưng lời lẽ cũng rất có lý.

Lúc này toàn trường đều tập trung chú ý tới Lữ Tứ Nương, xem thử nàng có chịu lép hay không. Họ cũng muốn xem công phu của nàng như thế nào. Lữ Tứ Nương cười lạnh, Liễu Ân mắng: “Người cười cái gì? Rốt cuộc người có làm theo môn quy hay không?” Lữ Tứ Nương chẳng thèm màng đến, cười không ngừng, Liễu Ân lúc đầu tức giận, sau đó lại biến sắc. Tiếng cười của Lữ Tứ Nương nghe trong trẻo, chỉ thấy nàng khẽ mấp má môi, tất cả mọi người đều nghe tiếng cười rất nhỏ, tựa như từ xa vọng lại, âm thanh trong trẻo nhưng sợi chỉ xuyên trên không trung, lúc thì chột cao vút, tựa như tiếng cười từ trên không trung giáng xuống, một lúc sau chỉ thấy Lữ Tứ Nương cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp nơi. Trong tiếng cười ham chứa vẻ khinh bỉ, lại như vạn mã chạy rầm rập, ngàn quân đuổi theo địch, chột tiếng cười dần hẳn, thế nhưng dư âm vẫn còn vang mãi trong sơn cốc không ngớt!

Lữ Tứ Nương đã dùng tiếng cười để hiện lộ nội công thâm hậu của mình, tiếng cười của Lữ Tứ Nương cho thấy trung khí của nàng rất đầy đặn, nội lực thâm hậu, tuy âm thanh không mạnh nhưng Cáp Bố Đà nhưng còn cao minh hơn Sư tử hống của Cáp Bố Đà! Lữ Tứ Nương rất thông minh, nàng mượn tiếng cười lạnh để hiện lộ võ công, vừa không vi phạm môn quy, vừa thỏa mãn được ý của Liễu Ân, lại không mất thân phận của mình. Tất cả các cao thủ đều thầm khen nàng cơ trí dũng cảm. Liễu Ân tuy biến sắc nhưng cũng không làm gì được, lòng lấy làm lạ, không biết nàng tại sao có được công lực cao như thế, xem ra chẳng kém gì mình.

Lữ Tứ Nương cười xong, phóng vọt lên rút kiếm nói: “Tình đồng môn đã dứt, giờ đây ta phải thay sư phụ thanh lý môn hộ!” nàng nói vừa dứt, chột nghe tiếng hú dài vang lên, trong trường lại xuất hiện thêm một người!

Người này đội mũ sừng dê, mình khoác cà sa màu đen, tay cầm một cây trường kiếm lạnh lẽo, người ấy lớn giọng quát: “Ta thay Liễu Ân đại sư quản giáo tiểu bối.” Người này chính là Hải Vân hòa thượng! Lúc này y mất mặt bởi bà già ăn mày, trong bụng đang bực bội, vốn lúc đầu y chẳng hề muốn đấu với Lữ Tứ Nương, sau đó thấy Lữ

Tứ Nương hiển lộ nội công thâm hậu của chính tông huyền môn, cảm thấy đấu với nàng cũng không đến nỗi mất thân phận, bởi vậy muốn ra hạ nàng để kiếm lại chút sĩ diện.

Lữ Tứ Nương mặt lạnh như nước, nhún hai vai một cái đã lùi đến bảy tám trượng, dùng kiếm thức Vô cực hàm nhất khí, hai tay buông xuống, mắt nhìn mũi kiếm, chân đứng tấn vững như núi, tĩnh như mặt hồ, lạnh lùng nói: “Hải Vân đại sư kiếm pháp siêu đẳng, giang hồ đều biết tiếng, hôm nay chịu ban chiêu, kẻ làm văn bối này thấy vinh hạnh vô cùng!” những câu nói này tựa như khiêm nhường nhưng bên trong rất cứng cỏi, Hải Vân hòa thượng đỏ mặt, thấy nàng cầm kiếm đứng im, công lực chẳng phải tầm thường, không khỏi thầm lo cho uy danh một đời của mình, nếu thắng thì thôi, nếu thua sẽ khó xử lắm. Trong lòng thấy chần chừ, chỉ vung kiếm lên chứ chưa dám xuất chiêu.

Lữ Tứ Nương biết đối phương lợi hại, bởi vậy mới dùng khỏe đợi mệt, chặn kín môn hộ, thản nhiên nói: “Nếu đại sư đã muốn dạy dỗ tiểu bối, xin cứ mặc sức ra tay!” mấy trăm cặp mắt đều nhìn vào, có người cười lạnh liên liên. Hải Vân hòa thượng thấy lửa giận bốc lên đầu, thầm nhủ: “Tư thế Thái cực kỳ môn của người lấy khỏe đợi mệt, muốn chút phần tiện nghi, ta sẽ dùng thủ pháp sấm sét để hạ người!” thế rồi tay phải cầm ngược chui kiếm, quát: “Xem kiếm!” một luồng kinh phong quét vù tới, Lữ Tứ Nương vẩy mũi kiếm lật lên, đánh ra một chiêu Diệu thủ trích tinh, chặn vào cây trường kiếm của Hải Vân hòa thượng, thuận thế xĩa vào phía trước, mũi kiếm đâm vào vai của y, Hải Vân hòa thượng vừa ra tay đã bị nàng chiếm mất tiên cơ, thế là vội vàng xoay mũi kiếm, chỉ trong chớp mắt đã hóa giải mũi kiếm của Lữ Tứ Nương, y đột nhiên thâm chiêu, xoay người hai vòng, chợt kiếm quang mở rộng bọc Lữ Tứ Nương vào ở giữa.

Hai người vừa đánh một chiêu đều biết đối phương là kẻ cực kỳ lợi hại, lúc này mới phát động thế công, lấy nhanh chế nhanh, trong khoảng sát na đã đánh nhau đến hơn năm mươi chiêu mà chẳng phân được thắng bại. Lữ Tứ Nương cảm thấy kiếm pháp của đối phương rất quái dị, lúc ở phía trước, lúc lại phía sau, lúc bên trái, lúc chợt bên phải, thầm nhủ: “Chả trách nào tên này danh lừng Thiên Nam, kiếm pháp quả nhiên khác hẳn Trung thổ”. May mà Lữ Tứ Nương khinh công cực giỏi, thân pháp lanh lẹ, tuy chưa biết cách phá nhưng cũng không đến nỗi thất bại.

Đấu một hồi nữa, Hải Vân hòa thượng tấn công không ngớt, chiêu nào cũng hiểm hóc lại biến hóa đa đoan. Lữ Tứ Nương chợt du tẩu xung quanh như bướm bướm xuyên hoa, tà áo trắng phất phới, khi đến lúc nhanh chỉ thấy một bóng trắng lượn lờ trong trường! Trong màn kiếm quang bao bọc, người ta đã dần dần không phân biệt được đâu là bóng kiếm với bóng người nữa, các cao thủ trong trường thấy Lữ Tứ Nương du tẩu né tránh, thủ nhiều công ít đều nghĩ rằng khí lực của nàng không đủ nên dùng thân pháp

khéo léo để kéo dài cuộc đấu, thừa cơ phản công. Chỉ là kiếm pháp của Hải Vân hòa thượng nhanh như sấm sét, chỉ nhờ nhảy nhót né tránh làm sao ứng phó nổi?

Đường Hiểu Lan kinh hoảng, lòng bàn tay toát mồ hôi, giật tay Bạch Thái Quan hỏi: “Lữ tử tử đấu không lại tên lừa trọc ấy làm thế nào đây?” Bạch Thái Quan thấy Đường Hiểu Lan mặt biến sắc, an ủi chàng: “Đừng sợ, sư muội còn chống trả nổi!” tuy là như thế nhưng chàng cũng rất lo lắng.

Thiên Diệp Tản nhân rất thân thiết với Hải Vân hòa thượng, thấy Hải Vân tấn công mạnh mẽ liên tục, chiếm hết thượng phong, mừng rỡ cười rằng: “Hải Vân đại sư quả nhiên bất phàm, kiếm pháp kỳ ảo vô cùng. Nàng ta có thể cầm cự đến lúc này cũng hiếm có lắm. Không hổ là người trong Giang Nam bát hiệp”. Y nói là để lấy lòng Hải Vân và Liễu Ân. Liễu Ân chợt mỉm cười, nhíu mày không nói. Bát tử thần ma Tát Thiên Thích chợt nói: “Thiên Diệp Tản nhân, võ công của ngươi rất giỏi, nội công của ngươi lại thâm hậu, nhưng hình không nghiên cứu kỹ kiếm pháp”. Thiên Diệp Tản nhân nổi sùng nói: “Sao? Lẽ nào người nói ta hoa mắt?” Tát Thiên Thích nói: “Không dám, không dám! Nhưng theo ta thấy, kiếm pháp của ả thiếu nữ này cao minh hơn Hải Vân đại sư một bậc!” té ra Tát Thiên Thích cũng không tinh thông kiếm pháp, chỉ là y đã từng thua Lữ Tứ Nương ở Mang Sơn, sau đó cả hai huynh đệ hợp lực mà cũng chẳng khắc chế được nàng. Đó là chuyện năm năm trước, giờ đây y thấy thân pháp của nàng còn cao minh hơn trước rất nhiều, bởi vậy y biết Hải Vân hòa thượng tấn công mạnh chính là đi vào vết xe đổ năm xưa của mình, bởi vậy mới dám như thế để khoe mẽ trước mặt Cáp Bố Đà, đồng thời hạ uy danh của Thiên Diệp Tản nhân. Bởi vì Thần ma song lão được tứ bối lạc dùng lễ quốc sư mời, tưởng rằng có thể duy ngã độc tôn, nào ngờ sau đó lại có nhiều người giỏi hơn, cả Liễu Ân hòa thượng cũng xuất hiện. Nay lại thêm Hải Vân hòa thượng và Thiên Diệp Tản nhân, mà vai vế và võ công của Thiên Diệp Tản nhân lại hình như hơn cả mình, sợ rằng địa vị của anh em mình càng lúc càng thấp nên mới thừa cơ làm Thiên Diệp Tản nhân bẽ mặt. Thiên Diệp Tản nhân nào biết Bát tử thần ma lại hẹp dạ đến thế, tức giận nói: “Hình như hiền côn trọng cũng chẳng phải là danh gia kiếm pháp!” Tát Thiên Thích nói: “Không phải tôi thổi phồng kẻ địch, tôi thấy Hải Vân hòa thượng trong vòng nửa canh giờ chắc chắn sẽ thất bại! Nếu Tản nhân không tin có dám cá cược với tôi không?” Thiên Diệp Tản nhân nói: “Cá cược cái gì?” Tát Thiên Thích nói: “Nếu tôi nói sai, anh em chúng tôi sẽ trở về đảo Miêu Ưng”. Thiên Diệp Tản nhân nói: “Được! Nếu nói sai, tôi sẽ trở về biển Tinh Tú!” hai bên đang định vỗ tay lập thế, Cáp Bố Đà và Liễu Ân đã nói: “Cần gì phải như thế, chúng ta đều giúp tứ bối lạc lên ngôi, làm thế rõ ràng là gà nhà đá nhau! Theo tôi thấy, chi bằng cứ đổi cách cá cược, nếu Hải Vân hòa thượng thắng thì thôi, nếu không thắng, hai vị cứ lần lượt ra đấu với ả, xem ai bắt sống được ả!” Tát Thiên Thích im lặng không nói, Thiên Diệp Tản nhân nói:

“Ta không thèm đấu với kẻ hậu bối. Vả lại ả này cũng chưa chắc là đối thủ của Hải Vân, cần gì ta phải ra trận!” lúc này sắc giận đã hiện trên mặt, Liễu Ân và Cáp Bố Đà vội vàng kéo hai người không để họ ngồi chung nữa. Hai bên cãi cọ xong, lại tiếp tục nhìn vào trận đấu, trận lúc càng lúc càng kịch liệt, Lữ Tứ Nương tuy du tẩu khắp trường Hải Vân hòa thượng vẫn tấn công mạnh mẽ, bề ngoài chẳng có gì thay đổi nhưng cao thủ thuộc hàng nhất lưu đều có thể thấy, Lữ Tứ Nương đã liên tiếp phản kích trong màn kiếm quang bao bọc, đã có thủ có công!

Tình thế thay đổi khiến Cáp Bố Đà cảm thấy kinh hãi, thầm nhủ: “Lẽ nào Tát Thiên Thích nói đúng, kiếm pháp của ả thiếu nữ này tinh diệu còn hơn cả Hải Vân hòa thượng?” lúc này Bạch Thái Quan cũng thấy có hy vọng, chỉ có Đường Hiểu Lan vẫn lo nơm nớp.

Té ra Hải Vân hòa thượng và Lữ Tứ Nương độ nhau một chiêu, đã biết nàng là đối thủ hiểm có trong đời! Bởi vậy mới dốc hết bản lĩnh muốn dùng thủ pháp sấm sét để đánh nhanh thắng nhanh. Y vốn tưởng kiếm pháp của Lữ Tứ Nương tuy cao nhưng rất cuộc vẫn là một thiếu nữ trẻ tuổi, khí lực và kinh nghiệm chắc chắn không đủ. Nào ngờ Lữ Tứ Nương học được bản lĩnh đặc ý nhất của Độc tí thần ni. Độc tí thần ni tốn mấy mươi năm để nghiên cứu Huyền nữ kiếm pháp, đến khi Lữ Tứ Nương nhập môn được hai năm, bà ta mới ngộ ra, không những đã đến mức xuất thần nhập hóa mà còn có thể quán thông, thêm vào nhiều biến hoa trong Huyền nữ kiếm pháp vốn có. Trước khi Độc tí thần ni đạt được thành tựu, bà ta không truyền cho đồ đệ nên Giang Nam thất hiệp đều không có sở trường về kiếm pháp. Lữ Tứ Nương gặp được cơ duyên, nhập môn khi sư phụ đã già, một mình học được tinh túy kiếm thuật. Hôm nay nàng thi triển kiếm pháp để ứng phó với cường địch, bề ngoài tựa như chỉ né tránh nhưng bên trong lại ẩn chứa những biến hóa phức tạp, mỗi chiêu đều có hư lẫn thực, trong chiêu có chiêu, đấu được một lúc nàng thấy nhuệ khí của Hải Vân hòa thượng đã giảm, đột nhiên thay đổi kiếm chiêu, cây bảo kiếm Sương hoa dài ba thước phát ánh hàn quang loang loáng, nửa thủ nửa công. Đúng là tĩnh như mặt hồ, động như nước chảy, Hải Vân hòa thượng là đại hành gia kiếm thuật, y đã nhận ra kiếm pháp của kẻ địch kỳ ảo hơn mình, vừa lo sợ vừa nôn nóng, y đã dốc ra hết toàn lực mà kẻ địch vẫn cứ khí định thần nhàn chẳng hề tổn thương. Hải Vân hòa thượng thấy lạnh mình, biết không xong, vội vàng tìm thắng trong bại, liên tục đánh ra hiểm chiêu, cây trường kiếm đánh một chiêu Bạo quyền thiên hà, tà tăng bào phát lên, lưỡi kiếm cuộn từ dưới lên trên, Lữ Tứ Nương đột nhiên rút kiếm đứng lại, hai mắt sáng quắc, Hải Vân hòa thượng cuộn cây trường kiếm tới, nàng vẫn tựa như chẳng hề hay biết. Trong lúc này toàn trường đều lặng yên, ai nấy đều kinh hoàng, Đường Hiểu Lan nhắm mắt không dám nhìn. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, trong khoảng sát na điện chớp lửa xẹt, chợt nghe Lữ Tứ Nương hú lên một tiếng lanh

lãnh, nàng tung người vọt lên, mũi giày đập về phía mũi kiếm của kẻ địch, mượn thế đập ấy toàn thân người bốc lên tựa như chim bay, vù một tiếng lướt qua đầu Hải Vân hòa thượng! Nàng không đợi mũi chân chạm đất, tay đã múa cây Sương hoa kiếm một vòng trên không trung, đánh ra tuyệt chiêu Bạch hồng quán nhật, đâm kiếm xuống cái đầu trọc của Hải Vân hòa thượng, Hải Vân hòa thượng kêu lên: “Không xong!” rồi y vẩy cây trường kiếm chém lướt lên trên hộ đỉnh đầu, hóa giải thế địch, hai kiếm chạm nhau, Lữ Tứ Nương từ trên cao đánh xuống, chỉ nghe rắc một tiếng, cây trường kiếm của Hải Vân hòa thượng đã bị chặt làm hai đoạn, bị Lữ Tứ Nương hất ra xa. Khi mọi người nhìn lại, Lữ Tứ Nương đã mỉm cười đứng dưới đất, ôm kiếm trước ngực, vái bốn hướng nói: “Hải Vân đại sư, tiểu bối đã được nhường!” Hải Vân hòa thượng mặt đỏ như gấc, hận không thể chui tọt xuống đất!

Cuộc đấu kiếm ấy khiến cao thủ trong toàn trường đều chất lưỡi kêu lạ, Tát Thiên Thích vừa đắc ý vừa kinh hãi. Y đắc ý là vì đã thắng trong cuộc cá cược với Thiên Diệp Tản nhân, kinh hãi là vì bản lĩnh của Lữ Tứ Nương đã đến mức đăng phong tạo cực, xem ra khó trả được mối thù trước kia. Thiên Diệp Tản nhân mặt từ đỏ chuyển sang xanh, nghiêng rằng đứng bật dậy, toan ra quyết đấu với Lữ Tứ Nương!”

Thiên Diệp Tản nhân vừa đứng dậy, đã có người dè vai mình xuống, Liễu Ân hòa thượng khẽ nói: “Thiên Diệp đạo huynh, để tôi thu thập con tiện tì này!” bởi vì Liễu Ân hòa thượng tuy đã đi vào lối tà, nhưng cũng là một hán tử giang hồ, y phải giữ thân phận người đứng đầu Giang Nam bát hiệp. Lúc đầu y không dám đấu với Lữ Tứ Nương là vì sợ người ta bảo lớn hiếp nhỏ, tưởng rằng cứ tùy tiện phái một cao thủ nào đó là có thể bắt được nàng, không ngờ sự việc đã vượt ngoài ý liệu, một nhân vật kiếm pháp cao siêu như Hải Vân hòa thượng mà vẫn thua trong tay nàng! Tuy y biết Thiên Diệp Tản nhân võ công cao hơn cả Hải Vân hòa thượng nhưng sợ rằng chẳng may gặp bất trắc, không những uy danh một đời của Thiên Diệp Tản nhân hỏng bét mà mình sẽ bị đồng đạo chê cười rằng đã cố ý để sư muội phóng túng, lãng nhục tiền bối, hạ uy phong của nhân vật thành danh, hiển lộ tuyệt kỹ của bốn môn, chính vì điều đó Liễu Ân mới ngăn cản Thiên Diệp Tản nhân.

Thế là mọi người lại hoan hô như sấm dậy. Các cao thủ đều biết Liễu Ân võ công trùm đời, từ ngày xuất đạo đến nay chưa từng gặp địch thủ. Ai cũng muốn xem ông ta bắt sống Lữ Tứ Nương như thế nào. Bạch Thái Quan thầm lo nhưng giờ đây đã thành thế cội cọp, muốn ngăn cũng không được nữa.

Liễu Ân hòa thượng cầm cây thiền trượng bằng thép tinh luyện to như miệng bát sai bước ra, Lữ Tứ Nương giơ ngang kiếm trước ngực, ngưng thần chờ đợi. Liễu Ân cao giọng quát: “Lữ Tứ Nương, ngươi chẳng coi tôn trưởng ra gì, đừng trách cây thiền trượng

của ta vô tình. Nếu người sáng suốt hãy mau buông kiếm xin tha!” Lữ Tứ Nương trợn mắt, lớn giọng mắng: “Liễu Ân, uống cho người nhiều năm theo sư phụ mà không chịu giữ thanh quy, vi phạm giới luật, sư phụ có lệnh bảo ta triệu tập đồng môn, lấy đầu người! Nghĩ tình người là kẻ đồng môn, nay chỉ cho người một con đường sống, nếu người chịu cải tà qui chánh, mau chóng theo ta trở về Mang Sơn, thấp nhang báo tội trước linh tiền của sư phụ, các đồng môn có thể tha chết cho người, nếu không hôm nay người khó thoát khỏi công đạo. Ta chỉ nói đến đây, có nghe hay không thì tùy người!” Liễu Ân dùng dằng nổi cáu, cười rằng: “Người học võ công được vài năm, có được bản lĩnh gì mà dám làm càn trước mặt đại sư huynh, trên đầu người còn có sáu vị đại sư huynh, sao người không hỏi bọn chúng là ai đã giúp bọn chúng có được cái uy danh Giang Nam thất hiệp!” bởi vì năm nay Liễu Ân hòa thượng hơn năm mươi tuổi, khi Lữ Tứ Nương chưa ra đời, y đã được Độc tí thần ni thu làm đệ tử. Y đã thay Độc tí thần ni truyền võ nghệ cho bọn Châu Tâm, nên y cùng với sáu người họ tuy danh là huynh đệ nhưng có một nửa thực sự là thầy trò, sáu người sư đệ này đều e ngại y, dù cho Cam Phụng Trì là người võ công cao nhất, uy danh cũng lừng lẫy nhất nhưng cũng phải nhường nhịn Liễu Ân ba phần. Cũng chính vì thế nên Liễu Ân tự tin sáu người sư đệ chắc chắn sẽ theo chân y, nào ngờ hôm nay đầu tiên thì Bạch Thái Quan không chịu phục, tiếp theo Lữ Tứ Nương lại dám vượt râu hùm, Liễu Ân sao không nổi cơn lôi đình cho được?

Lữ Tứ Nương lại cười lạnh một tiếng, mắng lớn rằng: “Có sư huynh như người đứng là nỗi nhục của Giang Nam bát hiệp, vậy mà người còn dám nói đem lại uy danh cho các sư đệ! Từ hôm nay trở đi, chỉ có Giang Nam bát hiệp, đồng thời người không được nói đến tên của sư phụ nữa!” Liễu Ân làm sao có thể chịu nổi, Lữ Tứ Nương chưa nói dứt lời y đã quét tới một trượng!

Trượng này cương mãnh vô cùng, kinh phong quét đến đâu cát bay đá chạy đến đó! Lữ Tứ Nương phóng vọt người lên, cây thiền trượng quét vù qua gót chân nàng. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Liễu Ân quét một trượng không trúng, lập tức đẩy trượng về phía trước, đánh ra một chiêu Độc xà tầm huyết đâm thẳng vào huyết huyết hải của Lữ Tứ Nương. Lữ Tứ Nương lộn người hạ xuống đất, cây thiền trượng quét qua mặt, nàng chưa đứng vững, trượng thứ ba của Liễu Ân đã quét tới, y đánh ra một chiêu Hoàn tảo thiên quân quét vào eo của nàng! Lữ Tứ Nương xoay người né tránh ba lần. Bạch Thái Quan và Đường Hiểu Lan thấy Lữ Tứ Nương liên tục thối lui, nguy hiểm muôn phần nên đều kinh hãi!

Lữ Tứ Nương né tránh ba trượng, thối lui ra sau mấy bước, cao giọng nói: “Các vị anh hùng ở đây làm chứng, tiểu nữ đã liên tục nhường ba chiêu, tình đồng môn đã dứt,

hôm nay thay tiên sư chính đốn môn hộ, mong các vị đừng trách!” lúc này Bạch Thái Quan mới biết Lữ Tứ Nương nghe theo di lệnh của sư phụ, tuân theo quy củ võ lâm nhường trưởng bối ba chiêu. Chàng thầm khen nàng tiểu sư muội này tuổi còn trẻ mà hành xử rất già dặn, nhân chí nghĩa tận, vừa nhu vừa cương, dù trận quyết đấu này thế nào, tên tuổi của Lữ Tứ Nương cũng lừng lẫy trên giang hồ!

Liễu Ân liên tục đánh ba trượng mà trượng nào cũng hụt, y nghiêng rằng trâm trượng xuống quét một cái, mắng rằng: “Nha đầu thối, ai cần người nhường!” Lữ Tứ Nương nhượng máy, tay trái nắm kiếm quyết, tay phải đâm soạt kiếm tới một chiêu Tiên nhân chỉ lộ, xỉa thẳng vào be sườn của Liễu Ân, Liễu Ân dựng cây thiền trượng lộn người quét ngang một chiêu Ô long bàn trụ vào trung lộ của Lữ Tứ Nương. Lữ Tứ Nương phóng vọt người lên, lao cả người lẫn kiếm đâm một chiêu Ngọc nữ đầu thoa vào vai phải của Liễu Ân, mũi kiếm loang loáng ánh hàn quang xỉa vào huyết kiên tĩnh, Liễu Ân lật đuôi trượng đánh keng một tiếng, gạt cây kiếm của Lữ Tứ Nương ra. Lữ Tứ Nương thấy cánh tay tê rần, nàng dùng một chiêu Dạ xoa thám hải, dẫn cây thiền trượng của Liễu Ân ra ngoài, hóa giải thế đánh của y. Hai người độ nhau một chiêu, ai nấy đều cẩn thận bước vòng quanh trường tìm chỗ hở, không ai dám tiến liều tới!

Lần này toàn trường đều kinh hãi, cả Bạch Thái Quan cũng không ngờ rằng Lữ Tứ Nương có thể đánh tay đôi với Liễu Ân. Bọn Thiên Diệp Tản nhân, Thần ma song lão, Ngư Xác đại vương, Cáp Bố Đà đều vươn dài cổ nhìn vào trong trường. Những người này đều là cao thủ thuộc hàng nhất đẳng trên võ lâm, ai nấy đã nhận ra cả hai đấu thủ đã dùng võ công thượng thừa để bảo vệ cho toàn thân, đồng thời tìm thời cơ tấn công.

Cả hai người đều ngưng thần trầm khí, đi quanh trường một vòng, cây kiếm xuyên hoa dài ba thước của Lữ Tứ Nương dẫn về phía trước, đánh hờ ra hai chiêu, Liễu Ân cũng không màng đến. Lữ Tứ Nương thấy y không mắc bẫy, thế là trong lòng nảy ra kế, dùng chiêu kiếm tựa hư tựa thực trong Huyền nữ kiếm pháp liên tục đánh ra mười mấy hư chiêu, quấy nhiễu nhãn thần của Liễu Ân, chờ đến khi có thời cơ thì kiếm quang lóe lên, chợt chuyển hư thành thực, đánh một chiêu Bạch hạc dịch linh đâm thẳng vào ngực của Liễu Ân. Hỏa hầu của Liễu Ân đã đến mức già dặn, vừa thấy thủ pháp của Lữ Tứ Nương thì biết nàng từ hư hóa thành thực, thế là tương kế tựu kế thu người về phía sau, mũi kiếm của Lữ Tứ Nương xem ra sắp chạm vào gấu áo của y đột nhiên hụt tay, người cũng mất đà, Liễu Ân gầm lớn một tiếng, vung cây thiền trượng lên chặn đường rút lui của Lữ Tứ Nương! Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, trượng ảnh như núi, quét ngang đè dọc bổ xuống đầu Lữ Tứ Nương, xem ra chiêu ấy hiểm hóc lạ thường, rõ ràng y quyết dồn Lữ Tứ Nương vào chỗ chết! Lữ Tứ Nương lâm vào tuyệt cảnh, xem ra muôn phần khó thoát!

Đường Hiếu Lan lo lắng kêu hoảng, chợt thấy Lữ Tứ Nương phóng vọt người lên cao hơn ba trượng. Vốn là người đã bị thiên tượng vây kín, chặn đường thối lui, dù né tránh sang một bên đều có thể trúng đòn, không ngờ trong khoảnh khắc sinh tử, nàng đã thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng vọt người lên, cây bảo kiếm vươn về phía trước, mũi kiếm điểm vào đầu trượng, mượn mãnh lực của Liễu Ân bật ngược người lên, lộn người ra cách đó mấy trượng! Thế là khiến cho cao thủ trong toàn trường đều không khỏi reo lên!

Người tiếng reo, Liễu Ân hòa thượng múa trượng đuổi gấp theo, Lữ Tứ Nương chưa đứng vững lại gặp phải hiểm chiêu, nàng vội vàng phát kiếm chiêu chống trả, lần này cũng bị Liễu Ân chiếm mất thượng phong. Nội công của Liễu Ân tinh thâm, lực tay hùng hậu, y múa cây thiên tượng kêu lên vù vù, trượng ảnh lan tỏa bốn phương tám hướng, đúng là thế như dời núi lấp biển, oai như sấm sét lôi đình, người bình thường đừng nói là bị trúng một trượng, dù chỉ bị trượng phong quét phải cũng nát bấy cả ngũ tạng. Lữ Tứ Nương tuy nhờ vào khinh công tuyệt đỉnh, kiếm pháp thượng thừa nhưng cũng chẳng thể nào phản công được trong màn trượng phong, thân người cứ chao đảo như con thuyền nhỏ bé trong biển khơi, nàng thầm nhủ: “Liễu Ân công lực thâm hậu quả nhiên mình chẳng bằng. Nếu cứ đấu như thế này mình chỉ có nước chống đỡ chứ không thể trả đòn, thời gian mà kéo dài chắc không tránh khỏi bất hạnh”. Thế là nàng nghiêng rằng, thi triển kiếm chiêu tinh diệu nhất trong Huyền nữ kiếm pháp liễu mạng tấn công, thế là nàng đâm soạt soạt mấy kiếm, từ trên xuống dưới người tựa như tỏa ra hàng ngàn tia điện khiến Liễu Ân hoa cả mắt, bất đồ mất tự chủ thối lui mấy bước. Lữ Tứ Nương múa kiếm như gió đâm tới liên liên, lấy công làm thủ, hóa giả thế vây, thoát ra khỏi màn trượng ảnh, chiếm được phương vị có lợi, lại tử chiến với Liễu Ân!

Liễu Ân thấy Lữ Tứ Nương có thể thoát khỏi màn trượng ảnh kín kẽ của y, không khỏi thầm trách sư phụ đã thiên vị. Thất sư đệ xuất sư chưa được mười năm mà uy danh đã hơn cả mình, con Lữ Tứ Nương vừa mới xuất đạo mà võ công càng kinh người hơn, bản thân có mấy mươi năm công lực mà chẳng làm gì được nàng ta, trong lòng làm sao không lo. Bởi vì từ sau khi sư phụ qua đời, Liễu Ân dám phóng túng làm càn là thấy võ công của mình cao cường, trên đời này chẳng ai chế phục nổi, nay các sư đệ sư muội kéo đến đây hỏi tội mình không khỏi lửa giận bốc lên, thế là ác niệm nảy ra, y vùng cây thiên tượng, dùng loại trượng pháp hung mãnh tuyệt luân để đối phó với nàng sư muội vừa mới xuất đạo!

Liễu Ân có kinh nghiệm phong phú, hỏa hầu già dặn, đánh một trận với Lữ Tứ Nương đã biết nàng kiếm pháp tuy cao, khinh công tuy giỏi nhưng luận về nội công kém xa mình. Bởi vậy mới dám hao phí tinh lực, sử dụng Phục ma trượng pháp cây trượng hất

ngang bổ dọc, chặn trái ngăn phải, tựa như một con độc long nhe nanh múa vuốt, nhốt Lữ Tứ Nương trong màn trượng ảnh! Nhưng Lữ Tứ Nương múa kiếm như gió, bộ pháp lạnh lẽo, trong thủ có công, tuy lọt xuống hạ phong nhưng Liễu Ân cũng chưa làm gì được nàng cả!

Hai người giằng dai với nhau được hơn trăm chiêu, Liễu Ân vẫn mạnh như ban đầu còn Lữ Tứ Nương vẫn lạnh lẽo như cũ nhưng lúc này vàng trắng đã lên đến đỉnh đầu, trong mảnh sân đèn đuốc vẫn sáng trưng, không ai cảm thấy mệt mỏi!

Đang đấu đến lúc căng thẳng, Lữ Tứ Nương lại du tẩu khắp trường, muốn dùng kiếm thuật vừa mới đối phó với Hải Vân để chống cự với Liễu Ân, nào ngờ cây thiên trượng của Liễu Ân vừa dài vừa to, công lực của y hơn hẳn Hải Vân, Lữ Tứ Nương vừa du tẩu y đã đuổi theo, mà loại binh khí dài là khắc tinh của bảo kiếm, cây trượng điểm vào bối tâm, hai người cứ đuổi nhau vòng vòng trong sân, Lữ Tứ Nương gặp nguy ngập mấy lần, chợt nhớ phải tùy theo người mà sử dụng chiến thuật, đối phó với Liễu Ân mà tỏ ra yếu đuối chẳng phải là cách. Nàng đột nhiên lộn người, quay trở lại tấn công Liễu Ân! Nàng đâm liên tiếp mấy kiếm, Liễu Ân múa tít cây thiên trượng gạt hết tất cả, nhưng Lữ Tứ Nương cũng nhân thời cơ này đứng vững bộ pháp, lấy công đổi công với Liễu Ân, thế là hai người lại ngang tay!

Trận này lại đánh hơn một canh giờ, hai người vẫn chẳng ai hơn ai. Liễu Ân hơn ở chỗ lực tay mạnh mẽ, nội công thâm hậu còn Lữ Tứ Nương hơn ở chỗ khéo léo nhẹ nhàng, kiếm pháp tinh kỳ, hai người càng đấu càng dữ, càng đấu càng hiểm, chỉ hơi không cẩn thận thì sẽ có đầu rơi máu chảy. Tất cả những cao thủ trong trường thấy thế đều kinh hãi, Ngự Xác đại vương khẽ nói: “Không biết đấu như thế này đến lúc nào mới xong, Cáp tổng quản, Thiên Diệp Tản nhân, hai vị thấy nên thế nào?” Ngự Xác đại vương thầm nhủ có lẽ Thiên Diệp Tản nhân và Cáp Bố Đà mới có được công lực này, nhờ vậy có thể tách Liễu Ân và Lữ Tứ Nương ra bởi vậy mới lên tiếng dò ý. Thiên Diệp Tản nhân mỉm cười, Cáp Bố Đà cũng lắc đầu. Thân phận và võ công của hai người đều chẳng kém Liễu Ân bao nhiêu, nếu chưa đến lúc cuối cùng mà đã ra ngăn lại, e rằng người ta sẽ cười là cây lớn hiếp nhỏ.

Lại đấu được nửa canh giờ, Liễu Ân càng đánh càng dũng, Lữ Tứ Nương cũng càng đánh càng nhanh. Liễu Ân chỉ cảm thấy kiếm pháp của Lữ Tứ Nương mềm mại như càn liễu, nhanh như phi hồng, chẳng thể nào khắc chế nổi nàng.

Lữ Tứ Nương cũng thấy Liễu Ân mạnh như hổ, trượng nặng như núi, muôn lần khó thắng! Hai người đánh ngang tay nhau, lại đều không thể ngưng kiếm, chỉ đành dốc hết sức mình ra, đánh đến chỗ nguy cấp, Lữ Tứ Nương hầu như cả người lẫn kiếm hóa thành

một luồng bạch quang, Liễu Ân cả người lẫn trượng tựa như trở thành bức tường đồng. Một kiếm một trượng đã đánh đến mức khó phân thắng bại, kỳ phòng địch thủ!

Lúc này không những Ngư Xác kêu khổ mà cả Lữ Tứ Nương và Liễu Ân cũng thâm than trong lòng. Lữ Tứ Nương một mình mạo hiểm, nếu không thắng làm sao thoát hiểm xuống núi? Liễu Ân là sư huynh, trước mắt mọi người mà không thắng làm sao có thể ăn nói với anh hùng trong thiên hạ? Nên cả hai người đều biết chẳng cách nào thủ thắng nhưng đã thành thế cỡi trên lưng cọp, chỉ đành phải nghiêng răng khổ đấu! Lữ Tứ Nương đã đánh hơn hai canh giờ, mồ hôi tuôn ra như tắm, Liễu Ân nội lực tuy thâm hậu nhưng cũng bắt đầu thở dốc!

Ngư Xác thấy thế kêu “không xong”, nếu cứ đánh tiếp, chỉ e rằng hai người đều ôm nhau chết chung, Lữ Tứ Nương chết không sao, còn Liễu Ân mà chết há chẳng phải y sẽ bị tứ bối lạc trách tội? Thế rồi y không màng đến quy củ giang hồ nữa, định nhờ Cáp Bố Đà và Thiên Diệp Tản nhân ra trường, ngầm giúp Liễu Ân để kết thúc trận chiến. Y chưa kịp lên tiếng, cả hai người đều không hẹn mà phóng vọt ra!

Cáp Bố Đà và Thiên Diệp Tản nhân mỗi người đều có lòng riêng. Cáp Bố Đà và Liễu Ân là cá mè một lứa, đến lúc này y không thể không cứu! Thiên Diệp Tản nhân thì ganh tị Liễu Ân ngồi trên ghế chính, muốn thấy Liễu Ân bẽ mặt, nay thấy y đánh sư muội mãi mà không thắng, đúng là đã bẽ mặt thật, y cũng muốn nhân thời cơ này hiện lộ võ công, sau khi can hai người y sẽ tiện tay bắt luôn Lữ Tứ Nương để cứu vãn sĩ diện cho mình.

Hai người Liễu Ân và Lữ Tứ Nương đang dốc hết sức mình ra, chẳng hề biết có người nhảy vào trong trường, Thiên Diệp Tản nhân chưa tới, đã phát ra vù vù hai chưởng từ xa đánh tới. Liễu Ân và Lữ Tứ Nương hơi lắc lư, chưa kịp tách ra, Cáp Bố Đà đã nhảy theo, đồng thời phóng ra hai trái cầu.

Ngay lúc này một bóng đen phóng vọt lên như chim, đột nhiên hạ xuống giữa trường, hai trái cầu của Cáp Bố Đà đã bị bóng đen này đánh rơi, phi đao bung ra như mưa! Té ra hai trái cầu chính là Huyết trích tử có thể lấy đầu người ta trong vòng một trăm bước nhanh như điện chớp! Thiên Diệp Tản nhân vừa vỗ ra chưởng thứ ba và thứ tư, chợt thấy luồng kinh phong chụp tới, buộc y phải bật ngược trở lại! Thân pháp của người này nhanh đến lạ lùng, Cáp Bố Đà và Thiên Diệp Tản nhân chưa kịp nhìn rõ đã bị người ấy chụp cổ tay giật mạnh ra ngoài. Hai người trầm vai rút tay tìm người lại, khi nhìn kỹ mới biết đó chính là bà lão ăn mày!

Lúc này toàn trường đều rung động kinh ngạc hơn cả cuộc chiến giữa Liễu Ân với Lữ Tứ Nương! Bởi vì công lực của Cáp Bố Đà và Thiên Diệp Tản nhân chẳng kém gì Liễu

Ân, Huyết trích tử của Cáp Bố Đà lợi hại phi thường, còn chuồng lực của Thiên Diệp Tán nhân cũng đến mức đăng phong tạo cực, nhưng hai người này ra tay ám toán đều bị bà già dễ dàng hóa giải rồi kéo bật hai người ra.

Bà già cầm cây gậy cười hì hì, chột mắt: “Quân vô liêm sỉ, thế mà cũng gọi là can ngăn à? Xem ta đây!” rồi ba ta lắc người lướt vào giữa Liễu Ân và Lữ Tứ Nương, Liễu Ân đang đánh đến chiêu Phiên giang lao hải trong Phục ma trượng pháp, y đã đốt hết toàn lực cho chiêu này, bị cây gậy gạt qua, lửa bắn tung tóe, cây thiên trượng mẻ mất một miếng nhưng cây gậy vẫn căng hể hấn gì! Lữ Tứ Nương cũng dùng đến tuyệt chiêu Ứng kích trường không, nàng ta đâm tới một kiếm trúng vào cây gậy, lửa cũng bắn tung tóe, mẻ mất một miếng. Bà già rút cây gậy lại, cười nói: “Đây mới gọi là can ngăn công bình, ai muốn ám toán hãy xông về phía ta!”

Liễu Ân và Lữ Tứ Nương chột tách ra, Liễu Ân trừng mắt nhìn và già, chẳng nói nửa lời, y chưa từng thấy ai có công lực cao như bà già này. Dù Độc tí thần ni sống lại cũng chẳng bằng bà ta! Liễu Ân cầm ngang cây thiên trượng, hỏi: “Xin hỏi tiền bối danh hiệu là gì?” bà già cười ha hả: “Sư phụ của người không nhắc ta trước mặt người sao? Ba mươi năm trước sư phụ người mới học được Huyền nữ kiếm pháp đã từng đến Thiên Sơn gặp ta!” Liễu Ân chột thất kinh, nhớ đến một người, rung giọng hỏi: “Có phải lão tiền bối là Dịch nữ hiệp trong Thiên Sơn thất kiếm không?” Liễu Ân vừa nói, toàn trường đều kinh hãi.

Chính là:

Tái ngoại trở về đầu chưa bạc, vượt đường vạn dặm tìm truyền nhân.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -